

ДВАНАДЦЯТЕ ЧИСЛО

По черзі йдуть роки безповоротні
І кануть, наче у пісок вода,
Наш шлюб доходить ближче до півсотні,
А ти така ще свіжа й молода!

Надвечір пісню соловей заводить,
Для тебе за вікном бузок цвіте,
Весна в природі нині верховодить,
До літа, розквітаючи, іде.

І я немов молодшаю у травні,
Коли якраз красується бузок,
В мені пробуджуються звички давні,
Шикуються намистом в ланцюжок.

Все, що було, стараюсь пригадати,
Та заважає ніжність і любов
З сьогоднішніми днями пов'язати
І, хоч в уяві, їх прожити знов.

Юнацьким пристрастям тепер на зміну
Між нами поселилась теплота,
Вони приходять часто на хвилину,
Щоб стати теплотою на вустах.

Знов травень йде, набравши повну силу □

Сьогодні вже дванадцяте число,
І вкотре я тебе у тому ж стилі
Вітаю, як всі роки так було.

Нехай цей день нам завжди буде святом
І повертає в першу ту весну,
Щоб нам з коханням юним зустрічатись,
Забувши навіть зморшки й сивину!

Дата написання вірша: 2020-11-24